

31A

František ČANÍK

Rád by som túto knižku reálne vydal, ako tvrdú väzbu, s pekným obalom, papierom, čo bude voniať v rukách.

Môžete ma podporiť cez môj súkromný herohero účet, oscanovaním QR kódu, alebo cez donio.

Za každú vašu podporu a recenziu,
Vám vopred ďakujem.

Pre Vás, čo tu ste...

Slovami autora

Vo svojej minulosti som snažil napísať viacero knižiek, ktoré mali mapovať môj život a vždy som chcel priblížiť svoj vlastný život čitateľom. Nakoniec sa moje postavy nikdy nedostali na úroveň môjho života, pretože bol vždy až moc rýchli, aby som ho vedel zachytiť.

3JA je moja prvotina, ak si odmyslím pokusy o knižky ako "Cesta bez hraníc" alebo "Ruža v dyme". Takže v poradí ide síce o tretí pokus, ale reálne o prvú knižku, kde nejde o moje vnútro či môj vlastný život. O to jednoduchšie sa celá kniha a dej dostával na pomyselný papier v mojom notebooku.

Postavy, ich opis a celkovo všetko s čím sa stretnete, je síce len výplodom mojej fantázie, ale vo veľmi veľa prvkoch som sa striktnie držal reality, ktorú si len málokto dokáže predstaviť.

V našom svete žije množstvo osôb, ktoré trpia rôznymi formami chorôb, ktoré sme ešte do dnešných dní neboli schopní úplne pochopiť a nie to ešte liečiť.

V tejto knižke, snád', nájdete všetko to, čo by ste od poriadnej psychologickej "romance" očakávali. Napätie, zvraty, drámu a v neposlednej rade aj desivé precitnutie do reality, kedy zistíte, že si musíte knižku prečítať viac krát, aby ste pochopili všetok ten hlbší význam, ktorý som sa cez postavy snažil, Vám, čitateľom, priniesť.

Cez postavy Alexandra Harta, Michaela Steina a Daniela, sa dostanete nielen na pokraj túžby odhalenia reality, ale aj na križovatku vo vlastnom živote, kde by ste sa mali sami seba opýtať, koľko z nás, žije rovnakým životom?

Nebudem prezrádzať nič, čo by Vám skazilo postupné odhaľovanie príbehu, pretože len tak si budete môcť skutočne užiť fakt, že nie všetko, čo aj teraz čítate, je vlastne reálne.

Psychologický román 3JA, nech sa Vám stane dobrým spoločníkom na pár večerov, či už ho zhltnete jedným vzrom, alebo si ho rozdelíte na 3.

Nezabudnite, budem chcieť vedieť, koľko krát ste si ho museli prečítať, aby ste sa dopátrali k podstate, ktorú schovávam.

Tichá ranná rutina

Kapitola I

Alexander zaparkoval svoj elektromobil na firemnom parkovisku krátko po ôsmej hodine ráno. Jeho pohyby boli presné, takmer mechanické. Otvorenie dverí, uchopenie kufríka, potiahnutie kabáta, upravenie manžetového gombíka, pohľad na seba v odraze okna na aute.

Nepôsobil nijako výnimočne, skôr ako bežný obchodník. Elegantný oblek, neutrálna kravata, čisté línie. Tí, čo ho poznali dlhšie, vedeli, že to, čo vyžaroval, nebolo len vecou toho, ako bol oblečený - bola to disciplína, ktorá sa prenášala na každého, kto s ním kedy prišiel do kontaktu.

Pracoval v technologickom startupe, ktorý sa venoval sledovaniu trendov v investovaní a kryptomenách. NEXA Group už dávno prerástla svoje začiatky a ich miesto v GlassTower Capital predčilo všetky očakávania, o akých mohol akýkoľvek startup len snívať. Jeho príchod zaregistrovala recepcná len letným pohľadom - nepotrebovali slová. Mierne kývnutie hlavou a pokračoval ďalej po svojej trajektórii. Každé ráno tá istá cesta, to isté miesto.

Na štyridsiatom druhom poschodí ho už čakala osobná asistentka Claire. Tichá, usporiadaná, o desať rokov mladšia, ale profesionálne takmer rovnocenná. Mala vo všetkom systém – jeho kalendár, jeho nálady, dokonca ho vedela čítať skôr, než by sa on sám ozval, že niečo potrebuje. Vždy po ruke, vždy dokonale naladená a upravená. Fungovali spolu takmer ako súrodenci. Všetci kolegovia si mysleli, že spolu určite niečo majú – kým nespoznali jeho partnerku.

„Porada s investormi o desiatej, prezentáciu som ešte upravila podľa včerajších poznámok. A... máte na stole nový prototyp.“

Alexander len prikývol. Claire vedela, že aj keď nepovedal priamo „Ďakujem“, aj toto malé, nepatrné gesto znamená, že ju vypočul a zaregistroval, čo mu povedala.

Často sa stávalo, že Alexander unikal vo svojich myšlienkach. Bola to tá intuícia, čo mu našepkávala všetky správne kroky, inšpirovala ho k tomu, aby išiel dopredu a nikdy nepodliehal okoliu, ktoré mu vždy vravelo, ako je všetko ťažké – a že do toho či onoho by sa radšej nemal púšťať.

Za sklenenou stenou vedľa kancelárie bol našponovaný Benjamin – ten typ človeka, čo by najradšej mal všetko, čo máte vy, ale stále nedokázal pochopiť, že cieľ sa nedosahuje napodobňovaním, ale tým, že človek nájde vlastnú cestu. Benji, produktový špecialista, mal neuhasiteľnú potrebu neustále si niečo dokazovať. Alexandra obdivoval takmer patologicky, no rovnako ho aj nenávidel – pre tú neotrasiteľnosť, ktorou on sám nikdy nedisponoval.

*„Čau, šéfe. Mám nový nápad ohľadom onboardingu...
Mohli by sme skúsiť...“*

*„Neskôr, Benji,“ prerušil ho Alexander bez pohľadu.
“Po prezentácii.”*

Benji sa stiahol. Ale pohľadom páliť dieru do zatvorených dverí. Keby nebolo teplo a nefungovala by klimatizácia, určite by ich všetkých v zasadačke uvaril zaživa.

Čakalo sa už len na Rachel. Dynamickú a rešpektovanú šéfkou, ktorá v Alexandrovi videla jeho cenu. Bol pre ňu nenahraditeľným assetom v celom biznise. Vo svojej podstate by sa dalo povedať, že keby v tíme nebol Alexander, tak by dnes nebola na takej pozícii, na akej je.

Energická žena, ktorá si vždy vedela v mužskom kolektíve urobiť poriadok - taký ten neviditeľný, tichý, ale účinný. Tak, aby všetko fungovalo ako dobre namazaný stroj.

V zasadačke už panovalo ticho. Minimalistický stôl z tmavého skla, na ktorom ležalo len niekoľko tabletov, poháre s vodou a jeden zelený poznámkový blok - Rachelina značka.

Alexander si sadol na svoje obvyklé miesto, najbližšie k veľkému displeju. Claire ostala stáť pri dverách, ako vždy - nikdy sa neposadila, kým ju niekto nevyzval. Benjamin sedel naproti a preklikával sa cez prezentáciu vo svojom tablete - aj keď ju už poznal naspamäť.

Do miestnosti vošla Rachel. Nie hlasno. Nie nečakane. Ale s takou prítomnosťou, že sa všetky pohľady automaticky obrátili jej smerom. Na sebe mala tmavý kostým s matným zeleným lemom – akoby sa ním podvedome chcela priblížiť Alexanderovej grafickej schéme prototypu. Alebo to bol len zhluk náhod?

„Dobre. Začnime,“ povedala a sadla si bez toho, aby otvorila poznámkový blok. *„Máme pred sebou neľahkú úlohu. Dostali sa ku mne informácie, ktoré by mohli zmeniť veľmi veľa vecí – a jedna z nich môže pretvoriť naše meno z technologického startupu na hráča najvyššej ligy.“*

Benji sa narovnal, no nič nepovedal. Claire bez slova položila pred Alexandra obálku. Nečakala na pokyn – vedela, čo bude nasledovať. Alexander ju len na okamih letmo pozrel. Bolo to ich tiché dorozumenie. Rachel sa ani nepozrela jej smerom – ako keby prítomnosť Claire bola samozrejmosťou, nie otázkou autority.

„Alexander,“ pokračovala Rachel a pozrela naňho napriamo. *„Chcem, aby si si to zobral ty. Singapore deal. Prever ho. Postav nový rámec, prepíš pôvodný koncept – a uisti sa, že si s nikým nedelíme nápad, pokiaľ si nebudeme istí, že to pôjde cez nás.“*

„Máme podpísané mlčanlivosti?“ spýtal sa stručne.

„Zatiaľ nie,“ Rachel sa usmiala, tenkým úškrnom, ako žena, ktorá vie, že vstupujú na tenký ľad. *„Ale dostaneme ho. A kým ho dostaneme, chcem mať v rukách víziu. Tvoju víziu.“*

Benjamin zovrel pery. Na jeho sánke sa napli žuvacie svaly, až ich bolo vidieť pod kožou – akoby sa snažil rozhrýzť vlastnú zdržanlivosť. Tvár mal inak pokojne strnulú, no ten drobný pohyb prezrádzal všetko.

„Prepáčte,“ ozval sa napokon, „myslel som, že na túto linku sa pozrieme spoločne. Bol to predsa náš návrh...“

Rachel sa naňho pozrela. Ani nemusela prehovorit' – ten pohľad ho už zrazil na miesto.

„Boli ste pri tom. Ale on to videl skôr. A ty si to ešte stále len prepočítavaš.“

Benjamin stíchol. Jeho ruky ostali na stole, ale prsty mu mierne trhli. Alexander si všimol. Všetko si vždy všimol.

„Začneme hneď po obede,“ povedal Alexander ticho.

Rachel prikývla. A tým to skončilo.
Ako vždy – nebolo čo rozoberať, len konať.

Zvyšok rannej porady prebiehal podľa očakávaného scenára. Preskákali si cez plánované body – nové onboardingové kampane, výstupy z dátovej analytiky, status resource a development tímu, ktorý sa opäť raz oneskoril s vývojom komponentu pre vizualizačný modul.

Claire stála opodiaľ, sem-tam si poznačila niečo do svojho tabletu. Nie pre seba – pre Alexandra. Mala zvyk zapisovať len to, čo by mu mohlo neskôr zniet' ako signál, nie šum.

Alexander počas celej porady rozprával len zriedkavo. Keď už prehovoril, bolo to presne. Vždy k veci, bez zaváhania, bez zbytočných narážok. Každý jeho vstup mal váhu a vytváral rámec – ako keď sa udrie základný tón, ku ktorému sa ladí celý orchester.

Keď prišiel rad na vyhodnotenie minulotýždňových predikcií, Rachel mu prenechala priestor automaticky.

Alexander otvoril svoj poznámkový blok – ten klasický, papierový, ktorý pôsobil v tejto miestnosti takmer staromódne. Nepotreboval grafy ani slidy. Len čísla a kontext.

„Trh s digitálnymi derivátmi v strednej Ázii sa prepadol o 6,4 %. Presne ako som predpokladal pred týždňom. Dôvodom bol útlm miestnych stablecoinov a nové clá na fiat-to-crypto brány v Kazachstane. Náš risk exposure bol minimalizovaný presunom rezerv ešte pred víkendom.“

V miestnosti zavládlo krátke ticho. Rachel len jemne kývla hlavou – súhlas bez komentára. Benjamin sa však naklonil dopredu.

„Ale...“ začal a trochu si odkašľal. *„Dá sa predsa namietat, že ten pokles bol dočasný. Viaceré subjekty ho označili za korekciu, nie trend. A presun rezerv mohol byť predčasný.“*

Alexander sa naňho ani neotočil. Hovoril ďalej, akoby odpovedal skôr ostatným než jemu.

„Boli to tri dni, Benji. Tri dni, počas ktorých konkurencia zaznamenala straty vo výške stoviek tisíc. My nie. Korigovať môžeme neskôr. Zlyhať si nemôžeme dovoliť ani raz.“

Z Benjaminu sa v tichosti vytrácala para. Pokúsil sa o ešte jeden pohľad smerom k Rachel, ale tá už listovala poznámky vo svojom bloku.

Alexander sa oprel v kresle, hoci len o pár centimetrov. Aj to pôsobilo ako gesto pokoja. Vedel, že čím menej slov použije, tým hlasnejšie znejú tie správne.

Keď prešli posledné body porady, Rachel sa znova chopila slova. Nezdvihla hlas, ale tón mala pevný - presne ten, ktorý nepodlieha debatám.

„Benjamin, tvoja priorita sú výstupy pre taliansky fond. Potrebujem tam finálne čísla do stredy a nechcem, aby sme ich posúvali. Už raz sme im dali dôvod pochybovať - druhýkrát to nebude chyba, ale voľba.“

Benjamin prikývol, aj keď v jeho výraze nebolo ani náznaku vďačnosti. Skôr kontrolovaná frustrácia. Rachel pokračovala bez prestávky.

„Alexander - viem, že Singapur bude tvrdý oriešok. Ale ak túto dohodu dotiahneme, posunie nás to do úplne inej ligy. Chcem, aby si mal voľné ruky. Ak budeš potrebovať ľudí, povedz. Ak budeš potrebovať ticho - zariadime ho. Ale hlavne to dotiahni.“

„Rozumiem,“ odvetil Alexander stroho, ale s istotou.

Rachel zavrela poznámkový blok. Nepotrebovala záver ani súhlas - len vstala a s krátkym pohľadom na hodinky opustila miestnosť.

Dvere sa ešte ani nestihli úplne zatvoriť a Benjamin už vyletel zo stoličky. Bez slova, so zovretou čelou a rukou zovretou

do päste okolo tabletu, vyšiel za ňou. Nikto ho nezastavil. Nikto sa nečudoval.

Alexander ostal sedieť. Claire ešte stále stála pri dverách. Oboch spájala tichá skúsenosť. Na sekundu sa ich pohľady stretli. V Claireiných očiach nebolo nič nové – len jemné, takmer nebadateľné zdvihnutie obočia, ktoré hovorilo „Zase.“

Alexander mierne nadvihol kútik úst. Nie úsmev – len gestá, ktoré medzi nimi existovali už dávno predtým, než si ostatní všimli, že tvoria tím.

Keď sa zasadacia miestnosť vyprázdnila, Alexander ostal ešte chvíľu sedieť. Pozrel na obálku s materiálmi zo Singapuru, ale neotvoril ju. Zodvihol ruku, prstami prešiel po vrchnom rohu – akoby skúšal hmatom odhadnúť váhu rozhodnutí, ktoré sa vnútri skrývajú.

Claire sa pohla prvá.

„Pošlem ti prepis porady aj s poznámkami?“

„Áno. A aj poslednú verziu zmluvy z Milána. Porovnam to s týmto.“

Prikývla. V tom kývnutí bolo všetko, čo už netreba hovoriť. Potom sa ticho vzdialila. Alexander ostal sám. O niekoľko minút neskôr, vo svojej kancelárii, si konečne sadol. Zložil sako, rozopol vrchný gombík košele. Telefón vibroval len raz – diskrétno, takmer s úctou.

„Emma.“

Ďakujem ti, že si si stiahol túto ukážku mojej tvorby.

Viem, chcelo by to viac, poznať príbeh, dej, všetky postavy. Je ich viac, ako dosť, to mi môžeš veriť.

Aktuálne mám už dokončených 15 kapitol, ktoré gradujú nielen čo sa dejú týka, ale aj v samotnom vnímaní toho, ako sa vo finále na celú knižku budeš pozerat'.

Ak máš záujem o "early access" k celej prvej kapitole, ako jeden z podporovateľov, čo prispejú, sa na tvoj e-mail môže dostať nielen prvá kapitola, ale kľudne aj viac.

Ako som písal v predslove, rád by som knižku vydal v hrubých doskách, aby mal človek čo držať, mať pod nosom tú vôňu knihy.

Tak ak ťa zaujíma osud Alexa, Benjiho, Claire, alebo Emmy, scanuj QR kód, pridaj sa k mojím patreonom, alebo ma podpor cez ko-fi.com.

Ked' si myslíte, že vo Vašom živote sa už nedokáže už nič zmeniť, ale **potom sa to stane**.

Príde to bez toho, aby ste sa o to prosili, aby ste to čakali, alebo aby ste to potrebovali.

Zrazu sa to deje, zrazu je to s vami, zrazu ani nevíete, či **to je**, alebo nie.

František Čaník